

NØVN

»Skelva um verøld tey mollstemtu ljóð«

Minningarorð um pápa mín, **Jóannes Skaale**

Vit stóðu øll um seingina. Vóru har hjá tær. Um teg. Men tað var tung tøgn. Lívið var liðugt.

Hóast eg visti, hvussu støðan var, var eg ikki fyrireikað. Eg visti tað, men skilti tað ikki. Tí at vita og at skilja er ikki tað sama. Ta lýtuna kendist tað, sum alt steðgaði upp - tú vart farin. Tú, sum fyri mær altíð hevur verið, vart ikki meir.

Men títt gamla, slitna armbandsur tikkaði demonstrativt og náðileyst víðari á tínum skøvningi. Alt steðgaði - uttan tíðin.

Tað var ein sláandi andsøgn í støðuni, at tíðin skuldi streingja soleiðis á. Eg vildi hava urið at steðga saman við tær. Urið, sum at kalla hevur verið ein partur av tær alt tað, eg minnst. Men smáu vísararnir, sum ta lýtuna hildu ein ósigiligan gang, slóu fyri hvørt slag týðiliga fast, at fyri øll okkum eftirsitandi var meiri lív, sum skuldi livast. Vit máttu kubba og lata teg søkka í ævinleikans dýpi.

Men hóast tú ert farin úr eygsjón, fara tað altíð at vera ringar á vatnskorpuni eftir teg. Eg eigi minni um láturfullar lýtur umborð á Espingi. Um okkum á køksbeinkinum teljandi jólini, terpandi tabellirnar ella lesandi okkurt eftir t.d. Áarstovubrøðurnar. Um tín reyða penn og tína vegleiðing, tá eg hevði skrivað okkurt, sum átti at havt verið betri. Um hvussu tú trúliga komst at vitja, tá Benjamin var innlagdur, og hvussu tú stríddist, meiri enn tú orkaði, fyri at hjálpa til við íbúðini. Minni um tína rødd í telefonini: »Nú góða,

hvussu hevur tú tað? Og boyggi? Alt í lagið, eg vildi einki annað.«

Í nakrar dagar lá títt slitna ur á køksborðinum. Allatíðina væntaði eg, at eisini tað mundi fara at steðga. Tit hoyrdu jú saman. Men tað tikkaði og gekk, sum um einki var hent. Tað koyrði undir okkum øll og flutti okkum støðugt fram á leið, støðugt burtur frá tær.

Men so var tað, at hesi orðini frá jarðarferðini runnu mær til hugs: Tá onkur fer um sýn, og vit hesumegin syrgin siga: »Hygg! Nú fer hann«, so fáa tey hinumegin í sama viðfangi eyga á hann og siga glað: »Hygg! Nú kemur hann!«

Bráðliga gjørdist gamla armbandsurið ein troyst í sorgini og eitt tekin um, at okkara farvæl ikki var endaligt, men bert fyribils. Sjálvandi skuldi urið ikki steðga, nei, tað skuldi demonstrativt og náðiríkt minna okkum á, at tú bert vart farin víðari fram á leið, og at tú framvegis ert - nú bara hinumegin sýnina.

Urið gongur enn. Men eg dugi nú at síggja, at tað ikki flytir okkum burtur frá tær; tað flytir okkum hinvegin nærri tær.

Fyrst skal lívið tó livast - og lívið er gott!

Men góði babba, tú skalt vita, at ímillum alt tað góða, so skelva tó eisini um verøld tey mollstemtu ljóð, tí saknurin í tær er ómetaliga stórur!

Hvíl í friði!

Eydna

Til minnis um Brynjolv

Tá eg setti meg niður at skriva nøkur minningarorð um mín góða vin Brynjolv Nicolajsen, so fara tankar mínir at sveima, og eg spyrji meg sjálván, hvar tíðin er farin.

Brynjolv var sonur Gunnhild og Johan Hendrik, sum var ættaður úr Vestmanna. Brynjolv var giftur við Gertrud, kallað Gigga. Saman fingur tey 5 dreingir og tvær gentur, onnur gentan doyði sum nýfðingur.

Brynjolvur var 75 ára gamal nú hann legði árnarnar inn.

Brynjolvur var ein av teimum stillu í landinum, hann var ein trúgvandi maður, hann setti ikki ljósið undir skeppuna.

Eg minnst aftur til, tá hann arbeiddi saman við mær í ambulansatænastuni, hvørja ferð hann kom í bilin og vit vóru klárir at koyra avstað, foldaði hann hendurnar og bæð ein stutta bøn fyrri okkum og tí vit fóru eftir. Hetta minnst eg sum nakað serligt og trúðarstyrkjandi.

Brynjolvur sleit sínar barnaskógvar í Skopun og vaks til mans her. Hann fór, sum unglingi flest, við sluppum og seinni nógvu árinu silgdi hann við Kjølbrotrolarunum, oftast saman við Samson sum skipara, teir vóru svágrar.

Brynjolv var við til at føra mangan dýra fongin heim á okkara klettar, hetta arbeiði, at sigla summar og vetur í nógv Harrans ár setur síni spor, hetta sást eisini tíðuliga á hesum sjógarpanum. Tá Brynjolv helt seg ikki klára hetta meira og vildi hava meira tíð heima saman við familjuni, fór hann at arbeiða á flakavirkinum "Sólaris" har hann var formaður ein tíð.

Seinni var hann Havnameistari í Skopunar Havn, saman við Hans K. Olsen. Hetta var í tíðini, tá havnin var full av skipum. Jú tá var aktivitetur á Skopun-

ar Kei, skúrarnir vóru mannaðir av smádreingjum og gomlum monnum, onkur kallaði egningarskúrnarnar "universitetini", jú har fingur unglingar um havsins viðurskifti til fulnar at vita og mangir teirra manna skip, sum sigla á øllum heim-sins høvum.

Jú, Brynjolv var áhugaður í hvussu gekst við fiskaríði og tí, børn hansara fingust við, tveir dreingir sigla sum trolara-skiparir, tveir sigla sum kokkar, Annfinn siglur við "Gadus", hesum reiðaríði hevur hann silgt við, síðan hann fór úr skúlanum 14 ára gamal. Dóttirin hevur álitisstarv á virkinum í bygdini.

Sjálvsagt var Brynjolv glaður fyri og takkaði Guði, at tað gekst børnunum væl. Sjálvsagt fall oftast prátið á hetta og var hann ikki sørt erbarur um hetta.

Brynjolv og Gigga dugdu ótrúliga væl at njóta náttúruna, tey vóru ofta á ymiskum útoyggjum, har tey leigaðu sær summarhús í einar 14 dagar, soleiðis kundu tey njóta hvønn annan.

Ella tey ferðast saman við øðrum, oyggjarnar runt at boða Gleðiðskapin og tað vendar ikki tomt aftur sigur Skriftin.

Jú, eg kundi hildi áfram at skrivað um henda merkismann, sum tú eisni kundi treffa í kjallaranum, har hann fekst við at gera borðabátar.

At enda vil eg nevna at Brynjolvur var trúgvur í samkomuni Betania, hann virkaði har í mong ár, altíð var hann tann fyrsti at mæta upp, soleiðis var hesin merkismaður, sum eg helt nógv av.

Eg biði Jesus styrkja tykkum í hesum sakni, góða Gigga, børnini, svigarbørnini, abbaðbørnini og langabbaðbørnini.

Gerhard